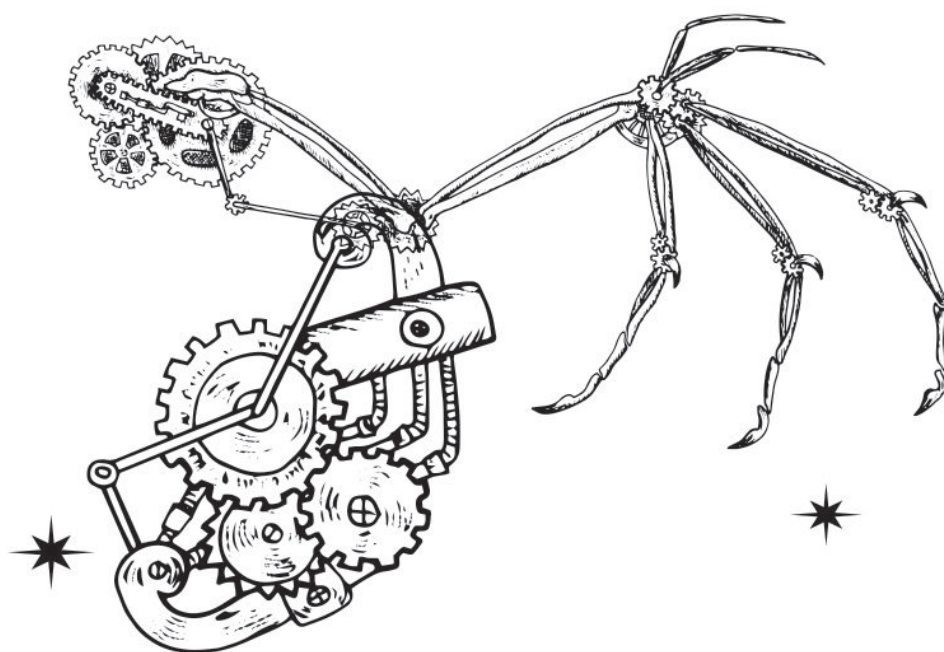

H.G. WELLS

RĂZBOIUL LUMILOR

Traducere din limba engleză de
Diana Trăncuță

București, 2024

2

Steaua căzătoare

Apoi a venit noaptea primei stele căzătoare. A fost văzută dis-de-dimineată, trecând iute peste Winchester, spre est, ca o dâră înflăcărată în înaltul cerului. Sute de oameni trebuie să fi văzut-o și au luat-o drept o stea căzătoare obișnuită. Albin a descris cum a lăsat o dungă verzuie în urma ei, care a strălucit câteva secunde. Denning, cea mai mare autoritate a noastră în materie de meteoriți, a declarat că înălțimea primei apariții a fost de aproximativ 144 sau 160 de kilometri. I se păruse că picase pe Pământ la aproximativ 260 de kilometri la est de el.

Eram acasă la acea oră și scriam în biroul meu; și, deși ferestrele mele franțuzești sunt orientate spre Ottershaw, iar obloanele erau ridicate (căci îmi plăcea în acele zile să mă uit pe cerul nopții), nu am văzut nimic. Și totuși, acest lucru, cel mai ciudat dintre toate lucrurile care au venit vreodată pe Pământ din spațiul cosmic, trebuie să fi căzut în timp ce stăteam acolo și să fi fost vizibil pentru mine dacă aș fi privit în sus în timp ce trecea. Unii dintre cei care i-au observat zborul spun că se deplasa în jos cu un șuierat. Eu unul nu am auzit așa ceva. Mulți oameni din

fi ucis și pe mine. Dar a trecut și m-a cruțat, lăsând brusc noaptea din jurul meu întunecată și necunoscută.

Izlazul deluros părea acum întunecat până aproape de beznă, cu excepția locului unde drumurile păreau cenușii și palide sub cerul de un albastru intens al nopții timpurii. Era întuneric și, dintr-odată, nu mai era niciun om. Deasupra, stelele se adunau, iar în vest cerul era încă palid, luminos, aproape albastru-verzui. Vârfurile pinilor și acoperișurile din Horsell se iveau clare și negre în amurgul din vest. Marțienii și instalațiile lor nu se mai vedeau, cu excepția celui catarg subțire pe care se clătina oglinda lor. Zone cu tufișuri și copaci izolați ici și colo fumegau și încă străluceau, iar casele dinspre stația Woking trimiteau spirale de flăcări în liniștea aerului de seară.

Nimic nu se schimbase în afară de asta și de o uimire teribilă. Micul grup de pete negre cu steagul alb fusese șters de pe fața pământului și mi se părea că liniștea serii abia dacă fusese întreruptă.

Mi-am dat seama că mă aflu pe acest izlaz întunecat, neajutorat, neprotejat și singur. Brusc, ca un lucru căzut peste mine din exterior, a apărut frica.

Cu un efort, m-am întors și am început să alerg, împiedicându-mă prin iarba neagră.

Frica pe care o simțeam nu era frică rațională, ci groază, și nu doar de marțieni, ci și de amurg și de liniștea din jurul meu. A avut un asemenea efect extraordinar în a mă descuraja, încât am alergat plângând în tăcere, ca un copil. După ce am cotit, nu am îndrăznit să mă uit înapoi. Îmi amintesc că am simțit o convingere extraordinară că cineva își bătea joc de mine, că imediat ce eram pe punctul de a fi în siguranță, această moarte misterioasă – la fel de rapidă ca trecerea luminii – avea să sară după mine din groapa formată în jurul cilindrului și să mă doboare.

6

Raza Arzătoare de pe drumul spre Chobham

Este încă un lucru surprinzător modul în care marțienii sunt în stare să ucidă oameni atât de repede și atât de silențios. Mulți cred că, într-un fel, ei sunt capabili să genereze o căldură intensă într-o cameră de o neconductibilitate aproape absolută. Această căldură intensă pe care o proiectează în fascicule paralele împotriva oricărui obiect pe care îl aleg, cu ajutorul unei oglinzi parabolice lustruite, de o compoziție necunoscută, la fel ca oglinda parabolică a unui far, proiectează o rază de lumină. Dar nimeni nu a dovedit în mod absolut aceste detalii. Oricum s-ar întâmpla, este cert că o rază de căldură este esența materiei. Căldura și lumina invizibilă. Tot ceea ce este combustibil se transformă în flăcără la atingerea ei, plumbul se scurge ca apa, înmoaie fierul, crapă și topește sticla, iar atunci când cade pe apă, ea explodează în aburi.

În acea noapte, aproape patruzeci de oameni zăceau sub lumina stelelor în jurul gropii, carbonizați și deformați dincolo de

Vineri seara

Cel mai extraordinar lucru, după părerea mea, dintre toate lucrurile ciudate și minunate care s-au întâmplat în acea vineri, a fost continuarea obiceiurilor banale ale ordinii noastre sociale la primele începuturi ale seriei de evenimente care aveau să răstoarne această ordine socială. Dacă vineri seara ai fi luat un compas și ai fi trasat un cerc cu o rază de opt kilometri în jurul gropilor de nisip din Woking, mă îndoiesc că ai fi avut o singură ființă umană în afara lui, doar dacă ar fi fost vreo rudă a lui Stent sau a celor trei sau patru bicicliști ori londonezi care zac morți pe izlaz, ale căror emoții sau obiceiuri n-au fost deloc afectate de nou-veniți. Mulți oameni auziseră de cilindru, desigur, și vorbeau despre el în timpul liber, dar cu siguranță nu făcuse senzația pe care ar fi făcut-o un ultimatum adresat Germaniei.

În Londra, în acea noapte, telegrama bietului Henderson care descria deșurubarea treptată a glonțului a fost judecată ca fiind o minciună, iar ziarul de seară, după ce îi ceruse confirmarea și nu primise niciun răspuns – fiindcă omul fusese ucis –, a decis să nu tipărească o ediție specială.